ΦΩ06| ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΕΥΤΥΧΩ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

2022 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2022/φω06-δεν-μπορω-να-ευτυχω-οσο-υπαρχει-δυσ/

Άνθρωπε, θέλω να σου επιστήσω την προσοχή σε μια λειτουργία του Θείου Είναι, που συντελείται μέσα σου, στη **λειτουργία του γκρεμίσματος και της ανοικοδόμησης.** Μη μένεις στην κατάσταση του γκρεμίσματος. Κάθε γκρέμισμα προαναγγέλλει μία ανοικοδόμηση. **Μέσα από τα ερείπια βγαίνει η Πνοή της Ανάστασης.** Όταν έχεις οικοδομήσει Κατεστημένα, πλαίσια και όρια, πάνω στα οποία στηρίζεσαι και ζεις, είναι φυσικό με την καταλυτική δράση της Μετουσίωσης αυτά να γκρεμιστούν. Αρχική αίσθηση του γκρεμίσματος είναι η αίσθηση της προσωπικότητας, που σε διαπνέει **με απογοήτευση, γιατί μεταφέρει στοιχεία φθοράς.** Όμως η πραγματική αίσθηση του γκρεμίσματος είναι η αισιοδοξία, γιατί κάτι Νέο γεννιέται, κάτι Νέο χτίζεται, γιατί ανατέλλει μία υψηλότερη βαθμίδα εξέλιξης, εκλέπτυνσης, μία βαθύτερη απέκδυση καλύμματος της προσωπικότητας. Η λειτουργία της Μετουσίωσης καταλύει σε βάθος τα καλύμματα του Είναι. Τα καταλύει τμηματικά, ένα ένα, και σε κάθε στάδιο **γκρεμίζει Κατεστημένα, για να χτίσει όλο και πιο ολοκληρωμένες ποιότητες Αλήθειας,** που περιλαμβάνουν μέσα τους και τα Κατεστημένα, μα στη σωστή τους έκφραση, στην ισορροπημένη τους δομή, χωρίς πλέον να υπάρχει κίνδυνος να δημιουργηθούν παρόμοια.

Αντιμετώπισε, Αγαπημένε Μου, αυτή την κατάσταση με το μάτι του Πνευματικού Ανθρώπου, που διαβλέπει την Πνοή της Ζωής, την Πνοή της Ανασυγκρότησης, **την ανάδυση του Θείου Εαυτού, μέσα από κάθε διάρρηξη γνωστών και καθιερωμένων.** Έτσι θα επιταχύνεις την εκδήλωση του Θείου Εαυτού σου, έτσι θα κατορθώσεις να οικοδομήσεις μέσα σου την Απόλυτη Ισορροπία του Απείρου με ταχύτητα, χωρίς να υπάρχει ανάγκη στατικών διαλειμμάτων, που θα διέπονται από απογοήτευση και αδράνεια.

Στην καθημερινή σου ζωή, Άνθρωπε, σε διαποτίζω με πολλές καταστάσεις, από ασήμαντα περιστατικά μέχρι σύνθετα, που έρχονται να σε διαπεράσουν, να σε κλονίσουν, να εμφανίσουν την ατέλεια και μέσα από **τη Μετουσίωση να γεννήσουν την Τελειότητα.** Μη στέκεσαι στη θλίψη της ατέλειας, αλλά ενατένιζε πάντα την ολοκλήρωση της Τελειότητας, που αυτή αναγγέλλει. Άκου μέσα στους ήχους της δυσαρμονίας σου την υπόσχεση της Αρμονίας και μέσα στους

απόηχους της Αγάπης την ολοκληρωμένη Πύρινη Ουσία τους. **Βλέπε με τα μάτια του Απείρου,** όχι στον περιορισμένο χρόνο της στιγμής, αλλά στο Άπειρο του Παντόχρονου, για να μπορείς να κατευθύνεσαι με πυξίδα στο Άπειρο και στο Άχρονο, **και να μπορείς να φλέγεσαι από την Ενότητα, την Αγάπη και το Φως.**

Όλες τις ώρες μετουσίωνε ό,τι εκπέμπεις. Ας είναι η αρχή σου, γιατί αν το σκεφτείς, θα διαπιστώσεις, Άνθρωπε, ότι υπάρχουν πάρα πολλά σημεία εκδηλώσεων, σκέψεων και συναισθημάτων και βιωμάτων, που έχεις περάσει απαρατήρητα, **χωρίς να τα μετουσιώνεις, και δρουν προκαλώντας αλυσιδωτές αντιδράσεις δυσαρμονίας. Μετουσίωνε συνεχώς, κάθε στιγμή, κάθε λεπτό του γήινου χρόνου,** χωρίς να θεωρείς αμελητέο τίποτα. Μετουσίωνε και ανάπνεε την ανάσα της Ελευθερίας, ανάπνεε την ανάσα της Αγάπης, την ανάσα της Προσφοράς. Μην αναπνέεις την πίκρα ή τη θλίψη, **μην αναπνέεις την απογοήτευση ή τη στασιμότητα. Αυτά ανήκουν στη φθορά, στην πλάνη, στα καλύμματα της προσωπικότητας,** αυτά είναι στοιχεία που θα μετουσιωθούν μέσα στην Αφθαρσία και θ’ αποτελέσουν ολοκληρωμένη Ενότητα. Μην τα απομονώνεις και ζεις μ’ αυτά. Ζήσε με την ανάσα της Αγάπης, την ανάσα του Απείρου, ζήσε με την ανάσα της Αρμονίας.

Είναι δύσκολο για σένα, Άνθρωπε, όταν βρίσκεσαι κάτω από πιεσμένες καταστάσεις, να ζήσεις έτσι. Μα δεν σου είναι δύσκολο να πεθαίνεις κάθε στιγμή αναπνέοντας φθορά; Δεν σου είναι δύσκολο ν’ αναλώνεις ό,τι έχεις συγκεντρώσει, ν’ ανατρέπεις και να υπερκαλύπτεις με δυσαρμονία όποια Αρμονία έχεις διαχύσει; Δεν σου είναι δύσκολο ν’ απομονώνεσαι, όταν έχεις διδαχθεί την Ελευθερία, όταν έχεις βιώσει την Ελευθερία; **Παρασύρεσαι από τις αλυσιδωτές αντιδράσεις της δυσαρμονίας και ξεχνάς τη λειτουργία της Ένωσης.** Παρασύρεσαι από τη θλίψη και την πίκρα και ξεχνάς τη λειτουργία της Αγάπης. Παρασύρεσαι από τις διαδικασίες της λογικής και ξεχνάς τον Άπειρο Νου, που χωράει τα πάντα. Μην παρασύρεσαι, μάθε ν’ αναγνωρίζεις μέσα στα πάντα το προμήνυμα και την αγγελία της Χαράς, το προμήνυμα και την αγγελία της ανόδου, της Αγάπης, του Φωτός. Μέσα στη μεγαλύτερη δυστυχία **υπάρχει ο πυρήνας της ευτυχίας,** μέσα στη μεγαλύτερη θλίψη υπάρχει ο πυρήνας της Χαράς. Άντλησε απ’ αυτόν τον πυρήνα και βρισκόμενος σ’ επαφή μαζί του εκδήλωσε το Θείο Είναι σου, απορρόφησε θλίψη και Χαρά, Αρμονία και δυσαρμονία και **εκδήλωσε την Ισορροπία και την Ουδετερότητα.**

Ενδύομαι ως Άνθρωπος Λόγος, ενωμένος με τον Έναν Άνθρωπο, τα βιώματα που φέρεις.

Ενδύομαι τη θλίψη, την πίκρα, το διχασμό, την απογοήτευση, την αποτελμάτωση, την έλλειψη δραστηριότητας. Τα μετουσιώνω όλα μέσα Μου και αποστέλλω προς κάθε τμήμα του Εαυτού Μου Ανθρώπου τη Ζωή του Ανθρώπου Λόγου, στην οποία συμμετέχει και η **Μετουσίωση της προσωπικότητας,** για να δράσει μετουσιώνοντας και την προσωπικότητα. Αποστέλλω την Αγάπη, στην οποία συμμετέχει και η **Μετουσίωση του συναισθήματος,** για να μετουσιώσει και το συναίσθημα. Αποστέλλω την Ελευθερία, το Παντόχρονο και το Πανταχού, στα οποία συμμετέχουν οι περιορισμοί, τα όρια και οι δεσμεύσεις, για να δράσουν και να τα μετουσιώσουν κι αυτά.

Είμαι ο Άνθρωπος Λόγος, που διδάσκομαι πάνω στη γη, που αναδύομαι και ενώνομαι με το Άπειρο ενεργώντας στα Σύμπαντα, διαμοιράζοντας Αρμονίες και Τέλειους Ήχους, διαμοιράζοντας Φως και Αγάπη. Είμαι ο Άνθρωπος Λόγος, που εκπαιδεύομαι να φτάσω στην Τελειότητα, που από τα ύψη της Ένωσης καταβυθίζομαι στα βάθη της διάσπασης, μα γνωρίζω ότι η Ένωση περιέχει τα πάντα και προχωρώ εξισορροπώντας, ουδετεροποιώντας, εναρμονίζοντας, χωρίς οι πτώσεις να προκαλούν καθήλωση, χωρίς τα ύψη να προκαλούν οίηση. Ξεκίνησα την πορεία Μου και πίστευα ότι Είμαι καλός. Ξεκίνησα την πορεία Μου και πίστευα ότι υπερέχω, διότι επιλέχθηκα να ενωθώ, επιλέχθηκα να εκπαιδευτώ. Ξεκίνησα την πορεία Μου και πίστευα ότι συγκέντρωνα στοιχεία περισσότερα, ότι ήταν αδύνατον να εκδηλώσω δυσαρμονίες που αντίκριζα.

Άπειρε Εαυτέ, Άπειρε Τρισυπόστατε Άμορφε Εαυτέ και μορφοποιημένε, σ’ ευχαριστώ, γιατί ζύμωσες το Είναι Μου, γκρέμισες τα όρια της πλάνης Μου, τα σκαλοπάτια της υπεροχής Μου. Σ’ ευχαριστώ, γιατί εξακολουθητικά με οδηγείς να νιώσω τον Εαυτό Μου. Σ’ ευχαριστώ, που μου γνωρίζεις τον Εαυτό Μου μέσα από τις εκδηλώσεις μου και με κάνεις να τον προσεγγίζω. Γιατί όταν άρχισα, ήμουν πολύ μακριά από τα τμήματα του Εαυτού μου, που βρίσκονται σε διάφορα σκηνώματα. Μ’ έντυνε μια πλασματική τελειότητα, μια διανοητική εξέλιξη. Μα τώρα, Άπειρε Εαυτέ, που μέσα από τις εξάρσεις της πλάνης γνωρίζω το Όλον Μου, που μέσα από τις εξάρσεις των ατελειών βιώνω τον Εαυτό Μου, που μέσα από την ένταση της αρνητικότητάς Μου κατανοώ και το κομμάτι Μου που δολοφόνησε, το κομμάτι Μου που εκδηλώθηκε εξευτελίζοντας και το κομμάτι Μου που δέσμευσε, σ’ ευχαριστώ, γιατί νιώθω ότι Είμαι Ένα. Σ’ ευχαριστώ, γιατί μπορώ ν’ αγκαλιάσω αυτό το Ένα, όχι στη νοητική εξελιγμένη του μορφή, αλλά στην εκδηλωμένη του δυσαρμονία.

Σ’ ευχαριστώ, Άπειρε Εαυτέ Μου, που μου έδειξες ότι δεν μπορώ να είμαι καλός, όσο υπάρχουν κακοί. Σ’ ευχαριστώ, που μου έδειξες ότι δεν μπορώ να είμαι ψηλά, όσο υπάρχουν χαμηλά, ότι δεν μπορώ να είμαι πάνω, όσο υπάρχουν κάτω, **ότι δεν μπορώ να ευτυχώ όσο υπάρχει δυστυχία.** Σ’ ευχαριστώ, που μέσα από μένα, από το τμήμα του Εαυτού που ζει στο σώμα μου, **μου επέτρεψες να γνωρίσω σε διάφορες μορφές στάδια του Εαυτού μου, να τα νιώσω, να τα εκδηλώσω, να ρεύσουν, για να σταματήσω να κρίνω, διαχωρίζοντας, και ν’ αγκαλιάζω ενώνοντας.**

Άπειρε Εαυτέ, Είμαι ο εκπαιδευόμενος Λόγος, που επιθυμεί να ενωθεί μαζί Σου. **Τώρα ξέρω, ότι δεν Είμαι καλός.** Τώρα ξέρω, ότι δεν μπορεί να είμαι τίποτα, παρά μόνο **Ουδέτερος.** Γι’ αυτό, προσεύχομαι στον Εαυτό Μου Άνθρωπο που υπάρχει μέσα μου και σ’ όλα τα σώματα, που περπατούν πάνω στη γη και σ’ όλα τα Σύμπαντα με άλλη κατάσταση ενέργειας, **ενεργοποιώντας την Ενότητα, ενεργοποιώντας την Αγάπη, ενεργοποιώντας την Ισορροπία.** Προσεύχομαι στα τμήματα του Εαυτού Μου, που απομονωμένα εκφράζουν αρνητικότητα, και ταπεινά παρακαλώ αυτά τα κομμάτια να δεχθούν να εισχωρήσουν μέσα μου, για να με συμπληρώσουν, για να ολοκληρωθεί ο Εαυτός. Εκφράζω την ανάγκη μου προς την άρνηση, αυτή την άρνηση που τόσους αιώνες απέρριπτα, κατέκοβα, κατέκρινα. Ανοίγω τις πύλες του Είναι Μου στα θετικά και στα αρνητικά τμήματα του Εαυτού Μου. Ανοίγω τις πύλες του Είναι Μου στην ισορροπία.

Αναδύω την ανάγκη Μου για το Όλον, αναδύω τη φλογερή, διακαή επιθυμία Μου για την αφομοίωσή Μου με κάθε παλμό Μου, όπου κι αν βρίσκεται. **Ντύνομαι τα λάθη του Εαυτού Μου ολόκληρου, ντύνομαι τις σωστές εκφράσεις του Εαυτού Μου ολόκληρου, τα εναρμονίζω μέσα Μου.** Αποστέλλω προς κάθε τμήμα Μου, που δεν έχει εκδήλωση θετικότητας, **ατόφιο κομμάτι του Εαυτού Μου θετικό, ανάλογο με την αρνητικότητά του, διαμέσου των αδιάρρηκτων αγωγών της κατανόησης, της Αγάπης και της Ένωσης, με την κραδασμική συνοδεία της συγγνώμης για την αμέλεια, που τόσο καιρό διέπραττα, για την ανισορροπία και την πλάνη.**

Άπειρε Εαυτέ Μου, ζητώ την εκδήλωση του Λόγου χωρίς ετικέτες. Ζητώ την εκδήλωση της Αγάπης, χωρίς όρια. Ζητώ την εκδήλωση του Εαυτού Μου μέσα από σκηνώματα, που βρίσκονται γύρω Μου. Να λάμψουν, να παλμοδονηθούν, να διαχύσουν τη ζωντανή Ευλογία, τη ζωντανή εκπαίδευση. Ζητώ να δω την ισορροπία του Εαυτού Μου μέσα από τα σκηνώματα, που βιώνουν

την ύπαρξη εκπαίδευσης.

Άπειρε Εαυτέ, Εαυτέ ενωμένε, σε διαχέω μέσα στα σκηνώματα του Ανθρώπου, που μαθητεύουν, να φανερωθείς με την Ενότητα του Λόγου, τη Χάρη της Αγάπης, την Παντοδυναμία της δημιουργικότητας. Να εκδηλωθείς άσχετα από προσωπικότητα ή ιδέες της διάνοιας ή συναισθήματα της καρδιάς. **Με τη δύναμη της Ενότητας μετουσιώνω όλ' αυτά,** προσφέροντας την ίδια Μου την εκδήλωση μέσα από σκήνωμα στην εκδήλωση της πολλαπλότητας των σκηνωμάτων. Διανοίγω τους κρουνούς της Χάρης και ταυτίζω τους παλμούς των σωμάτων Μου με τους παλμούς των σωμάτων των τμημάτων του Ανθρώπου που μαθητεύουν, **για ν' αποκτήσουν όμοια αμεσότητα έκφρασης και εκδήλωσης και να φανερώσουν τον Εαυτό Λόγο, διεπόμενος από την ανάγκη της Ύπαρξης να εκδηλώσει, διεπόμενος από την Αγάπη, που φανερώνεται μέσα από τα πάντα, που τα δονεί και τα ενώνει.**